

Ana Alonso

La Veu de la Vall

Il·lustracions
de Enrique Flores

ANAYA

PESSIGUET DESAL

Títol original: *La Voz del Valle*

1a edició: gener 2018

Direcció de la col·lecció: Olga Escobar

- © Del text: Ana Alonso, 2015
- © De la traducció: Paula Soriano, 2017
- © De les il·lustracions: Enrique Flores, 2015
- © De les fotografies de coberta: Thinkstock/Getty Images
- © De les fotografies de les fitxes: Arxiu Anaya (Cosano. P; Candel, C.)
- © Grupo Anaya, S. A., Madrid, 2018
Juan Ignacio Luca de Tena, 15. 28027 Madrid
www.anayainfantilyjuvenil.com
www.pizcadesal.es
e-mail: anayainfantilyjuvenil@anaya.es

Disseny de coberta:
Miguel Ángel Pacheco, Javier Serrano
i Patricia Gómez Serrano

ISBN: 978-84-698-3586-9
Dipòsit legal: M. 32189/2017
Imprès a Espanya - Printed in Spain

Reservats tots els drets. El contingut d'aquesta obra està protegit per la llei, que estableix penes de presó, multes o ambdues ensems, ultra les indemnitzacions corresponents per danys i perjudis, per a aquells qui reproduïren, plagiarren, distribuïren o comunicaren públicament, en tot o en part, una obra literària, artística o científica, o la seua transformació, interpretació o execució artística fixada en qualsevol tipus de suport o comunicada per qualsevol mitjà sense autorització prèvia.

Ana Alonso

La Veu de la Vall

Il·lustracions
d'Enrique Flores

ANAYA

CAPÍTOL I

Un cotxe gran i negre va aparcar damunt de l'empedrat del carrer més empinat de Baeira, just davall de les finestres del col·legi.

Dalt, els dotze alumnes de totes les edats que ocupaven l'única aula de l'edifici es van quedar escoltant el so ronc del motor fins que aquest es va apagar. Els més menuts van deixar de pastar i d'arredonir la plastilina de colors amb els seus ditets maldestres. Els mitjans, que escoltaven una explicació de la mestra, Mila, sobre l'aparell digestiu, van deixar d'escoltar-la. I els majors... Els majors, que ocupaven la part del fons de l'aula, es van mirar els uns a als altres sense dir res. Eren els únics, juntament amb Mila, que sabien què passava.

Els alumnes de cinqué i de sisé curs de Baeira eren quatre en total: Carlota i Àngel cursaven sisé i a l'any següent haurien d'anar a estudiar a l'institut de Castroalbo, un poble molt més gran que Baeira situat a l'eixida de la vall del riu Argande, vint-i-dos quilòme-

tres carretera avall. Miguel i Sofia anaven a cinqué, per tant encara els quedava un any per a anar a estudiar a Castroalbo.

Això si les coses no es capgiraven...

I que les coses es capgiraren o no depenia de la persona que acabava de baixar del cotxe negre. O, almenys, això pensaven els quatre amics.

—Ha arribat Rosa, la inspectora —va anunciar Mila amb un fil de veu—. Serà millor que isca a donar-li la benvinguda. Els de tercer i quart, repasseu el que us acabe d'explicar. Els altres, continueu amb el que estàveu fent. Si algú necessita ajuda, que la demane a Àngel o a Carlota. Tornaré de seguida.

Quan Mila va eixir de l'aula, Sofia es va alçar de la cadira. Era la més inquieta de la classe.

—Que fas, Sofia? —va preguntar Àngel—. Et pillaran i et marmolaran...

Sofia havia entreobert la porta de l'aula i estava mirant per l'escletxa.

—Xit! —va dir, girant-se cap a Àngel i fent-li un gest perquè callara—. Voleu que us explique què passa, o no? —va afegir en un murmuri—. Les dues són baix, al peu de l'escala. La inspectora somriu molt.

—Somriu com si se sentira culpable? —va preguntar Carlota.

Sofia va tardar uns segons a respondre. A través de la porta entreoberta arribava el so de la veu de Mila, mesclada amb algunes respostes curtes de Rosa.

—Sí —va declarar Sofía finalment—. Se sent culpable.

—La «inspectora» és roïna? —va preguntar Elena, una xiqueta amb la cara plena de pigues que feia tercer d'Infantil.

—No és roïna ni bona; només fa la seua faena —va contestar Ángel.

—I quina és la seua faena? —va voler saber Pelayo, l'únic xiquet de segon de Primària.

—La seua faena és la d'inspeccionar —va contestar Miguel, que aprofitava qualsevol oportunitat per a demostrar tot el que sabia davant dels més menuts de l'escola—. O siga, comprovar si tot va bé, informar si alguna cosa no funciona com ha de funcionar.. Aquestes coses.

—I ha vingut a veure si nosaltres anem bé? —va preguntar Cristina, de quart.

—No. Ha vingut per a furtar-nos l'escola —va afirmar Carlota de mal humor.

—Carlota! —la va marmolar Ángel amb desaprovació—. Se suposa que era un secret!

—Aleshores és veritat? —va preguntar Cristina, sorpresa.

Cap dels majors va dir res. Però el silenci parlava per si mateix.

—Això és mentida! —va cridar Nico, que només tenia quatre anys—. L'escola és nostra!

I per a subratllar les seues paraules, va esclafar la serp de plastilina blava i groga que acabava de fer.

Elena es va posar a plorar a plens pulmons.

—Calla, que és una broma! —va dir Cristina, tapant-se les orelles.

—No, no és una broma —va dir Àngel, molt seriós—. Però no n'hi ha res segur encara, per tant, per favor, intentem controlar-nos una miqueta.

—No vull que em furten l'escola! —bramava Elena—. Ja no aprendré res mai més!

—Doncs jo aprendré amb la tele —va dir Pelayo amb molta tranquil·litat—. I, si no, amb un ordinador. Amb un ordinador pots aprendre fins i tot com fer una nau espacial.

—Sí, et penses tu que et deixaran que et quedes a casa si tanquen l'escola —es va burlar Miguel—. El que faran serà enviar-nos al col·legi de Castroalbo.

—A Castroalbo? —va preguntar Nico—. I hem de viure a Castroalbo?

—Jo no me'n vull anar allà! —va sanglotar Elena—. Vull quedar-me amb els pares!

—Xiquets, però què passa ací? —va preguntar Mila mentre entrava a l'aula. Sofia, que feia estona que s'havia oblidat de vigilar la porta, se'n sobresaltà tant que quasi es mor.

Al darrere venia la inspectora, la senyora Rosa. Era una dona molt elegant. Duia un vestit de jaqueta de color gris, sabates de taló i els cabells tenyits amb metxes rosses. Es va quedar de pedra quan Elena, tota plorosa, la va assenyalar amb un dit acusador.

—Ets una lladre! —va exclamar—. Ens vols furtar l'escola!

—Elena! —van cridar sis o set veus alhora, entre les quals hi havia la de Mila.

La inspectora es va girar cap a Mila amb cara d'indignació.

—Només em faltava això! Què has explicat als teus alumnes?

Mila li va sostindre la mirada.

—Tan sols ho he explicat als majors, però no me'n penedisc. Per què no poden saber la veritat? És el seu futur el que està en joc; tenen dret a saber-ho.

—Aleshores, no és una broma? —va preguntar Cristina; i els ulls també se li van omplir de llàgrimes.

La inspectora es dirigí amb pas decidit fins a la taula de la mestra, va deixar caure la bossa de mà roja damunt d'uns deures que Mila havia estat corregint i va mirar els xiquets i les xiquetes de la classe.

—D'acord. Si voleu que us explique el que passa, ho faré. Alguns sou massa menuts i no crec que sigueu capaços d'entendre-ho, però, en fi... El que passa, xiquets, és que l'any que ve l'escola perdrà dos alumnes, els dos que esteu matriculats en sisé. I, a l'any següent, en perdrà dos més, els de cinqué d'enguany. I, mentrestant, no es preveu que hi entre cap xiquet nou, perquè no n'hi ha cap amb menys de tres anys a Baeira. No sé si us adoneu del que això vol dir: són quatre alumnes menys.

—Però jo tindrè una germana d'ací poc —va dir Carlos, un xiquet de tercer que normalment no participava massa a l'aula—. Naixerà al maig. I li posarem Maria. Bé, jo vull que siga Maria, però ma mare s'ha encabotat amb Cecília.

—El nom ara no importa —va dir Sofia—. El que importa és que naixerà i que vindrà a escola, per tant tindrem una companya més.

—Amb això no hi ha prou —va contestar la inspectora—. Una alumna d'ací tres anys no compensa la pèrdua que patirà el col·legi de quatre alumnes. El curs que ve, amb l'eixida dels dos que ara feu sisé, en sereu deu. I l'Administració ha decidit que no és rendible mantindre un col·legi amb deu alumnes només. Vosaltres sabeu els diners que suposa pagar una mestra únicament per a deu xiquets? I no es tracta només del sou de Mila; cal pagar l'electricitat, la calefacció, el telèfon...

—Però si no usem el telèfon quasi mai! Que el lleven si volen —va suggerir Cristina.

—Aquesta no és la qüestió —va dir la inspectora, molesta per la interrupció de la xiqueta—. La qüestió és que ix molt car mantindre oberta una escola només per a deu alumnes. No es pot, no hi ha diners. Mantindre un col·legi tan menut és un luxe que no ens podem permetre. No ho he decidit jo, enteneu-me. Tan sols em limite a organitzar com es farà el canvi a partir del curs que ve; les ordres vénen de dalt.

—De dalt? —va preguntar Pelayo—.

—De Déu? —va preguntar Nico impressionat.

Alguns xiquets van esclafir a riure. Però Mila no se'n reia.

—No, Nico; vénen dels que manen —va explicar—. Però és possible que els que manen no entenguin massa bé la importància que té aquesta escola per a nosaltres. Si afectara els seus fills... Si foren els seus fills els que estan a punt de quedar-se sense escola, de segur que veurien les coses d'una altra manera.

—Per favor, Mila! —va interrompre la inspectora, escandalitzada—. En comptes d'ajudar a fer-los entendre la situació, estàs empitjorant-la! Cal que els la faces entendre perquè puguem anar preparant-se per al canvi.

—Però per què hem d'acceptar una cosa que no és justa? —va insistir Mila. Els alumnes es van adonar que també tenia els ulls humits—. Per què no podem lluitar, com a mínim, perquè ens escolten i entenguin el nostre problema? Crec que no demanem tant.

La inspectora va sospirar. Era una dona molt pràctica i aquella explosió d'emocions començava a posar-la nerviosa.

—Bé —va dir—. És el teu alumnat, de manera que enfoca l'assumpte com tu vulgues. Jo només vos diré una cosa, xiquets. El col·legi de Castroalbo és molt més gran i més bonic que aquest. Té moltes aules, totes amb

pissarres digitals, i una biblioteca preciosa. Allà podreu fer un grapat d'amics nous. I no haureu de compartir la mestra amb els xiquets d'altres cursos, la tindreu exclusivament per a vosaltres.

—No ens importa compartir la nostra professora —la va interrompre Carlota—. Més bé és al contrari, ens agrada. Ens agrada ajudar Mila amb els menuts, i escoltar el que explica als de tercer i quart, i aprendre els uns dels altres.

—És de veres —la va recolzar Sofia, tot i que era estrany que les dues estigueren d'acord en alguna cosa—. I, a més, per a anar a Castroalbo ens haurem d'alçar molt matí i agafar un autobús. Ací neva molt. Què passarà els dies que neve?

—Xiquets, no exagereu —va dir la inspectora, donant-se per vençuda—. Ja veureu com després no és tan roïn. En fi, me'n vaig. He de continuar amb les visites. M'acompanyes, Mila?

—Crec que no serà necessari. Ja coneixes el camí. Si no t'importa, preferisc quedar-me ací amb els meus xiquets.

La senyora Rosa va arrunsar els muscles. Tot seguit, enmig d'un silenci sepulcral, es va dirigir cap a la porta. Ja estava a punt d'eixir de l'aula quan la veu d'Àngel va fer que es girara.

—Què hauria de passar perquè l'escola no tanca-ra? —va preguntar el jove.

La inspectora es va quedar pensant.

—Bé, hi hauria d'haver més xiquets i xiquetes. Si se'n matricularen un mínim de dotze, l'Administració la mantindria oberta. Però no us feu il·lusions, reis. Fa molts anys que Baeira va perdent habitants. No ha vingut ningú a instal·lar-se a la zona últimament, ni vindrà... Per això, és millor que aneu fent-vos a la idea que l'escola tancarà el curs que ve.

La Veu de la Vall

L'escola de Baeira, un poble d'Astúries, s'està quedant sense alumnes, per la qual cosa haurà de tancar les portes el curs vinent. Però els quatre alumnes més majors estan disposats a fer tot el que puguin per a impedir-ho. Amb aquest objectiu, creen un diari digital que s'anomena *La Veu de la Vall*. El diari els portarà a viure una estranya aventura que canviarà per sempre el destí del seu poble.

Amb aquest llibre aprendràs...

Moltes coses sobre les diferents seccions d'un diari i sobre els tipus de textos que s'hi publiquen.

Llengua

PESSIGUET DE SAL

Per a fer més gustosa la lectura!

1589414

ANAYA

www.anayainfantilyjuvenil.com